

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6067/2558

ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายเจนกิจ ตั้งกิตตินันท์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 22, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 60, พ.ร.บ.ล้มละลาย (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2547 มาตรา 13, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 81/1, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 77, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 14

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 2 ถูกศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 2535 อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 ย่อมตกอยู่แก่เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียว ห้ามมิให้จำเลยที่ 2 กระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินหรือกิจการของตน เว้นแต่จะได้กระทำตามคำสั่งหรือความเห็นชอบของศาล เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ ผู้จัดการทรัพย์หรือที่ประชุมเจ้าหนี้ซึ่งที่บัญญัติตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 22 และ มาตรา 24 แต่เมื่อศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ก่อนล้มละลายของจำเลยที่ 2 เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2536 จำเลยที่ 2 ย่อมกลับมามีอำนาจในการประกอบกิจการและทรัพย์สินของตนเองได้อีกต่อไป จวบจนกระทั่งศาลจังหวัดแพร่ได้มีคำสั่งยกเลิกการประนอมหนี้ และพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ล้มละลายเมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2541 ได้ความตามสำเนาคำพิพากษาคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 3657/2542 ของศาลจังหวัดเชียงราย ปรากฏว่า จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินโจทก์เมื่อวันที่ 11 เมษายน 2540 โดยมีจำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกัน และตามสำเนาคำพิพากษาคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 3741/2542 ส. และ ว. จำเลยที่ 1 และที่ 2 ในคดีดังกล่าวกู้ยืมเงินโจทก์เมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2540 โดยมีจำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกัน อันเป็นช่วงเวลาที่ยังจำเลยที่ 2 กลับมามีอำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนเองเนื่องจากศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ก่อนล้มละลายของจำเลยที่ 2 ดังนี้ จำเลยที่ 2 ย่อมมีอำนาจทำสัญญาค้ำประกันหนี้แก่โจทก์ได้โดยชอบมูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่โจทก์นำมาฟ้องจำเลยที่ 2 ทั้งสองคดีดังกล่าวจึงสมบูรณ์ ไม่ต้องห้ามตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 22 และมาตรา 24 ศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งยกเลิกการประนอมหนี้และพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ล้มละลาย เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2541 ตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 60 วรรคสอง บัญญัติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์โฆษณาคำพิพากษาในราชกิจจานุเบกษาและในหนังสือพิมพ์รายวันไม่น้อยกว่าหนึ่งฉบับ ในคำโฆษณาให้ระบุชื่อ ตำบลที่อยู่ อาชีพของลูกหนี้ และวันที่ได้มีคำพิพากษาทั้งให้แจ้งกำหนดเวลาให้เจ้าหนี้ทั้งหลายเสนอคำขอรับชำระหนี้ที่ลูกหนี้ได้กระทำขึ้นในระหว่างวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ถึงวันที่ศาลพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลายต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ด้วย มูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่โจทก์นำไปฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นคดีแพ่งทั้งสองคดีเกิดขึ้นในระหว่างวันที่ศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ของจำเลยที่ 2 ถึงวันที่ศาลจังหวัดแพร่พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ล้มละลาย ซึ่งโจทก์ต้องยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตามมาตรา 60 วรรคสอง เมื่อจำเลยที่ 2 ได้รับการปลดจากล้มละลายตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2547 มาตรา 13 วรรคหนึ่ง ประกอบ พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 81/1 วรรคท้าย และมาตรา 77 ซึ่งมีผลให้จำเลยที่ 2 หลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระหนี้ได้ เมื่อหนี้ตามคำพิพากษาทั้งสองคดีมีมูลแห่งหนี้ตามสัญญา

คำประกันที่จำเลยที่ 2 กระทำขึ้นในระหว่างวันที่ศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งเห็นชอบด้วยการ
ประนอมหนี้ถึงวันที่ศาลจังหวัดแพร่พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ล้มละลาย อันเป็นหนี้ที่โจทก์ต้อง
ยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ในคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล.3/2535 ของ
ศาลจังหวัดแพร่ ตามมาตรา 60 วรรคสอง ทั้งเป็นหนี้ที่ไม่ต้องด้วยช้อยกเว้นตาม พ.ร.บ.ล้มละลาย
พ.ศ.2483 มาตรา 77 (1) และ (2) จำเลยที่ 2 ย่อมหลุดพ้นจากหนี้ตามสัญญาคำประกันที่โจทก์นำ
ไปฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นคดีแพ่งแล้ว โจทก์ย่อมไม่มีอำนาจนำหนี้ตามคำพิพากษาทั้งสองคดีดังกล่าว
มาฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นคดีล้มละลายได้อีก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้มีการสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสามเด็ดขาด และพิพากษาให้เป็น
บุคคลล้มละลาย จำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่ยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา จำเลยที่ 2 ให้การขอให้
ยกฟ้อง ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยทั้งสามเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติ
ล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 14 และให้จำเลยทั้งสามใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยหักจาก
กองทรัพย์สินของจำเลยทั้งสาม เฉพาะค่าทนายความให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์กำหนด
ตามที่เห็นสมควร จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีล้มละลายวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริง
อันเป็นเหตุในเบื้องต้นฟังได้ว่า จำเลยทั้งสามเป็นลูกหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาของศาลจังหวัด
เชียงราย คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 3657/2542 ซึ่งคำนวณถึงวันฟ้องคดีนี้ (วันที่ 21 สิงหาคม 2551)
จำเลยทั้งสามเป็นหนี้โจทก์เป็นเงินรวม 1,096,664.05 บาท และจำเลยที่ 2 เป็นลูกหนี้โจทก์ตาม
คำพิพากษาของศาลจังหวัดเชียงราย คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 3741/2542 ซึ่งคำนวณถึงวันฟ้องคดี
นี้ จำเลยที่ 2 เป็นหนี้โจทก์เป็นเงินรวม 1,187,823.57 บาท จำเลยที่ 2 เป็นหนี้โจทก์ทั้งสองคดีรวม
เป็นเงินทั้งสิ้น 2,284,487.62 บาท คดีสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 3 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติ
ไปตามคำสั่งศาลล้มละลายกลาง คงมีปัญหาตามอุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้อง
จำเลยที่ 2 ให้ล้มละลายเป็นคดีนี้หรือไม่ ได้ความจากทางนำสืบของจำเลยที่ 2 ว่า ก่อนโจทก์ฟ้อง
จำเลยที่ 2 ในคดีหมายเลขแดงที่ 3657/2542 และคดีหมายเลขแดงที่ 3741/2542 ของศาลจังหวัด
เชียงราย จำเลยที่ 2 กับพวกถูกเจ้าหนี้ยื่นฟ้องต่อศาลจังหวัดแพร่เป็นคดีล้มละลายหมายเลขแดงที่
ล.3/2535 ต่อมาศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 กับพวกเด็ดขาดเมื่อวันที่ 27
กรกฎาคม 2535 แล้วศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ของจำเลยที่ 2 ก่อน
ล้มละลายเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2536 แต่จำเลยที่ 2 ผิดนัด ไม่ชำระหนี้ตามคำขอประนอมหนี้
ศาลจังหวัดแพร่จึงมีคำสั่งให้ยกเลิกการประนอมหนี้และพิพากษาให้จำเลยที่ 2 เป็น
บุคคลล้มละลายเมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2541 ภายหลังจำเลยที่ 2 ได้รับการปลดจากล้มละลายตาม
พระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2547 มาตรา 13 วรรคหนึ่ง เมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม
2547 เห็นว่า เมื่อจำเลยที่ 2 ถูกศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม
2535 อำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของจำเลยที่ 2 ย่อมตกอยู่แก่
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียว ห้ามมิให้จำเลยที่ 2 กระทำการใด ๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินหรือ
กิจการของตน เว้นแต่จะได้กระทำตามคำสั่งหรือความเห็นชอบของศาล เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์
ผู้จัดการทรัพย์สินหรือที่ประชุมเจ้าหนี้ดังที่บัญญัติตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา
22 และมาตรา 24 แต่เมื่อศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ก่อนล้มละลายของ
จำเลยที่ 2 เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2536 จำเลยที่ 2 ย่อมกลับมามีอำนาจในการประกอบกิจการและ

ทรัพย์สินของตนเองได้อีกต่อไปจวบจนกระทั่งศาลจังหวัดแพร่ได้มีคำสั่งยกเลิกการประนอมหนี้ และพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ล้มละลาย เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2541 ได้ความตามสำเนาคำพิพากษาคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 3657/2542 ของศาลจังหวัดเชียงราย ปรากฏว่า จำเลยที่ 1 กู้ยืมเงินโจทก์ เมื่อวันที่ 11 เมษายน 2540 โดยมีจำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกัน และตามสำเนาคำพิพากษาคดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ 3741/2542 นายสนอง และนางสาวโวพิศ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ในคดีดังกล่าวกู้ยืมเงินโจทก์เมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2540 โดยมีจำเลยที่ 2 เป็นผู้ค้ำประกัน อันเป็นช่วงเวลาที่จำเลยที่ 2 กลับมามีอำนาจในการจัดการกิจการและทรัพย์สินของตนเองเนื่องจากศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่ง เห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ก่อนล้มละลายของจำเลยที่ 2 ดังนี้ จำเลยที่ 2 ย่อมมีอำนาจทำสัญญา ค้ำประกันหนี้แก่โจทก์ได้โดยชอบ มูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่โจทก์นำมาฟ้องจำเลยที่ 2 ทั้งสอง คดีดังกล่าวจึงสมบูรณ์ ไม่ต้องห้ามตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 22 และมาตรา 24 แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งยกเลิกการประนอมหนี้และพิพากษาให้จำเลยที่ 2 ล้มละลาย เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2541 ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 60 วรรคสอง บัญญัติให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์โฆษณาคำพิพากษาในราชกิจจานุเบกษาและใน หนังสือพิมพ์รายวันไม่น้อยกว่าหนึ่งฉบับ ในคำโฆษณาให้ระบุชื่อ ตำบลที่อยู่ อาชีพของลูกหนี้ และ วันที่ได้มีคำพิพากษาทั้งให้แจ้งกำหนดเวลาให้เจ้าหนี้ทั้งหลายเสนอคำขอรับชำระหนี้ที่ลูกหนี้ได้ กระทำขึ้นในระหว่างวันที่ศาลมีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ถึงวันที่ศาลพิพากษาให้ลูกหนี้ ล้มละลายต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ด้วย มูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่โจทก์นำไปฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นคดีแพ่งทั้งสองคดีดังกล่าวย่อมเกิดขึ้นในระหว่างวันที่ศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งเห็นชอบด้วย การประนอมหนี้ของจำเลยที่ 2 ถึงวันที่ศาลจังหวัดแพร่พิพากษาให้จำเลยที่ 2 ล้มละลาย ซึ่งโจทก์ ต้องยื่นคำขอรับชำระหนี้ในมูลหนี้ตามสัญญาค้ำประกันดังกล่าวต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ตาม มาตรา 60 วรรคสอง เมื่อจำเลยที่ 2 ได้รับการปลดจากล้มละลายตามพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2547 มาตรา 13 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 81/1 วรรคท้าย และมาตรา 77 ซึ่งมีผลให้จำเลยที่ 2 หลุดพ้นจากหนี้ทั้งปวงอันพึงขอรับชำระหนี้ ได้ เมื่อหนี้ตามคำพิพากษาทั้งสองคดีมีมูลแห่งหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่จำเลยที่ 2 กระทำขึ้นใน ระหว่างวันที่ศาลจังหวัดแพร่มีคำสั่งเห็นชอบด้วยการประนอมหนี้ถึงวันที่ศาลจังหวัดแพร่พิพากษา ให้จำเลยที่ 2 ล้มละลาย อันเป็นหนี้ที่โจทก์ต้องยื่นคำขอรับชำระหนี้ต่อเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ใน คดีล้มละลายหมายเลขแดงที่ ล.3/2535 ของศาลจังหวัดแพร่ ตามมาตรา 60 วรรคสอง ทั้งเป็นหนี้ ที่ไม่ต้องด้วยข้อยกเว้นตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ.2483 มาตรา 77 (1) และ (2) จำเลยที่ 2 ย่อมหลุดพ้นจากหนี้ตามสัญญาค้ำประกันที่โจทก์นำไปฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นคดีแพ่งแล้ว โจทก์ย่อม ไม่มีอำนาจนำหนี้ตามคำพิพากษาทั้งสองคดีดังกล่าวมาฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นคดีล้มละลายได้อีก ที่ ศาลล้มละลายกลางวินิจฉัยและมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยที่ 2 เด็ดขาดมานั้น ศาลฎีกาไม่ เห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของจำเลยที่ 2 ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 ค่าฤชาธรรมเนียมทั้งสองศาลระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 2 ให้เป็นพับ นอกจากที่แก้ให้เป็นไป ตามคำสั่งศาลล้มละลายกลาง

องค์คณะ

อดิศักดิ์ ปัตรวลี · ทศนีย์ จันสัญญาชัย ธรรมเกณฑ์ · ทวีศักดิ์ ทองภักดี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/>

